

HEYKELDE ÇİZİM (SANATSAL YÖNTEME DAİR BİR SORU) DRAWING ON SCULPTURE (TO A QUESTION ABOUT “THE ARTISTIC METHOD”)

Yazarlar:

Sukharev, Andrey Ivanovich, Pedagojik Bilimler Uzmanı Adayı, Doçent, Bilimsel Araştırmaların Organizasyonu ve Planlanması Bölümü Araştırmacısı, Omsk Devlet Pedagoji Üniversitesi (Omsk, Rusya Federasyonu).
aist09@mail.ru
Borodavkin, Andrey Viktorovich, Doçent, Anıtsal ve Dekoratif Sanatlar Bölümü, Omsk Devlet Pedagoji Üniversitesi (Omsk, Rusya Federasyonu).
bor.av65@mail.ru

Çeviri:

Dr. Öğr. Üyesi Ferit Yazıcı, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü, Trakya Üniversitesi,
ferityazici13@gmail.com, ORCID Numarası: 0000-0002-1573-3632

Öz

Bu makalede, çizim (desen) bağımsız bir sanat biçimi ve başka bir sanat eserinin yaratılmasında etkili bir araştırma ve hazırlık aşaması olarak kabul edilmektedir. İfadeci ve resimsel çizim araçları (çizgi, nokta, ton, ritim, vb.) yaygın görsel yardımcılardır ve tür özellikleri yoktur. Yazarlar "heykel için" yapılan çizimin özellikleri hakkında yazmaktadırlar.

Anahtar Kelimeler: Resim, İfadeci Resim Araçları, Mekan, Hacim

Abstract

The figure is seen as an independent art form, and as a preparatory phase, a search in the creation of any other works of fine art. Expressive and visual means of drawing (line, stain, tone, rhythm, etc.) are common visual means and do not have specific characteristics. It is a feature of a picture “for sculpture.”

In artistic practice today a figure acts as both an independent art, and as preparatory, search engine, an intermediate step in creating beautiful, graphic, sculptural, or any other works of art. In each of these cases, the figure decided quite certain tasks, nature and direction of which is determined by a common task when we turn to another kind of art, we are dealing with a different pattern. What differentiates figure painter of figure drawing and figure sculptor from the above two. Once you know the nature of these differences, it is hoped that it will serve as yet another benchmark in setting the training targets for academic studies on the subject.

We are interested in problems connected with thinking on the material. For the painter, such material is the color for the graph-tone, for the sculptor-volume.

Any components of the face image from a professional point of view are equally important in any genre. Line, stain, tone, rhythm in illustration, etc. are common visual means and do not have specific characteristics. The whole visual arsenal of the picture is equally important and can be applied in any of the arts. It is universal.

The graphical method involved building the image based on the conflict of black and white on a plane. White as not

* Makale çeviri olduğundan dolayı formatında değişiklik yapılamadığından, dergimizin şablon kurallarını tam olarak içermemektedir.

touched by the black paper, makes the figurative eplanes. Space in the schedule is not deep, but on the plane. The plane is one of the important conditions for the graphical method. You can formulate a question, "If the draw is the pencil with the thought of sculpture, whether it should equally take care of the "picturesque" qualities of the picture, or focus on the sculptural characteristics lead him to seek quicker results?!" And the second part of the question, "If the draftsman-sculptor always takes a pencil with the thought of their craft, whether in all its non-quality drawings and the artist?"

In our view, the specifics and drawing for a sculpture and drawing by hiding in several positions. First, in a certain indifference of the environmental motive (motive should not simply dominate the environment, but the rule, or ignore the environment). Secondly, the inevitable reluctance to the visual field (visual field of sculptural volume will occur no sooner than the volume that will not one perspective-silhouette, and three hundred and sixty). Thirdly, the intuition of an artist-sculptor will strive not to load the volume into the figurative plane and spread the depicted motif on the plane, but "take out" the image of the plane, to give volume and integrity of the silhouette.

Keywords: Picture, Expressive Means of Drawing, Space, Volume

Günümüz sanat pratiğinde eskiz/desen, bağımsız bir sanat dalı ve kapsamlı bir hazırlık eylemi olarak resim, grafik, heykel gibi sanat eserlerinin yaratılmasında ara bir aşama niteliğindedir. Bunların her birinde çizim tamamen tanımlanmış görevleri çözmesinin yanı sıra çalışmanın doğası ve yönüyle ilgili genel bir görevin daha da ötesindedir. Güzel sanatların başka bir dalına yöneldiğimizde, sanatçının bireysel özelliklerini dikkate almasanız dahi farklı bir çizim ile uğraştığımızı varsaymak adil olur. Bu farkın derin özünü oluşturan şey ya da bir başka deyişle, bir ressamın çizimini bir grafikerin çizimden ve bir heykeltıraşın çizimini yukarıdaki ikisinden ayıran şey nedir? Bu farklılıkların doğası açıklığa kavuşturulduktan sonra, değinilen disiplinlerdeki akademik araştırmalarda eğitimsel görevlerin formüle edilmesinde birden fazla yön olarak hizmet edeceklerini umabiliriz.

Bu düşünceler, gelecekteki ürünlerin tasarımı veya nesnelerin modellenmesi gibi çizimin sadece uygulamalı bir karaktere sahip olduğu sanatsal ve endüstriyel faaliyet alanları için geçerli değildir. Malzemeyle düşünme özellikleriyle ilgili farklı nitelikteki görevlerle ilgileniyoruz. Bir ressam için malzeme renktir; grafiker için tondur, heykeltıraş için ise hacimdir.

Muhtemelen sanatçıların tümünün çizimlerinde / desenlerinde hacmi, bunun da ötesinde tonu ihmal ettiğine ve heykeltıraşların renge kayıtsız olduğuna inanmak naiflik olacaktır. Muhtemelen, yukarıda belirtilen sanat dallarındaki temsilcilerin her birinin dünyayı esas olarak mesleklerinin prizmasından algıladığı gerçeği bile değildir. Sonuçta, bu bir algılama meselesidir ve sanat psikolojisi alanına ait olduğu anlamına gelmektedir. Bu husus da bizim düşüncemizin kapsamı dışında kalmaktadır.

Profesyonel bakış açısından, çizimin tüm bileşenleri her bir tür için eşit derecede önemlidir. Çizimde çizgi, nokta, ton, ritim vb. - yaygın görsel yardımcılarıdır ve tür özellikleri yoktur. Çizimin sahip olduğu tüm görsel cephanelik, her sanat türünde aynı derecede önemlidir ve uygulanabilir. Evrenseldir. Aynı zamanda kabul etmeliyiz ki aynı motifi tasvir etseler bile, ressamın çiziminde "daha fazla resim", heykeltıraşın çiziminde ise "daha fazla heykel" olacaktır. Görüşümüze göre, bu nokta vurgulanmalıdır. "Daha fazla renk" veya "daha fazla hacim" değil, "daha fazla resim" ve "daha fazla heykel". Nesne - mekansal ortamın imajındaki tür farklılıklarından bahsediyoruz.

Bugün, görsel sanatlarda, çevreleyen sanat pratiği ile çelişmeden açıkça tanımlanmış sınırlar üzerinde düşünmek neredeyse imkansızdır. Bu sınırların tarihsel geçmişte yeniden tanımlanabilmesi için "akademik geçmişe" adım atılması gerekir.

Çizimin belirli karakterini kabul edersek, şu tarihsel aralıkta aramak mantıklıdır; başka bir deyişle, bu tür sınırların biraz daha tanımlandığı yerde. Bu durumda muhtemelen, tasvir edilen motifin henüz gizlenmediği, çözülmediği ve tanınmayacak şekilde şifrelenmediği sanattan bahsettiğimiz belirtilmelidir. Yüksek avant - garde, soyut

dışavurumculuk vb. pratiklerin, diğer konular üzerine düşünebilmek için bir kenarda kalmasına izin verin. Bizi ilgilendiren şey, görsel düzlemde nesne ve mekan ilişkisidir (Rostovtsev, 1984: 240).

Yeni Çağın tablosunda, nesne - mekansal ortamı tasvir etmek için iki ana yöntem oluşmuştur. Bunlar: gerçekçi ve romantiktir. Gerçekçi bir yöntemde özne hâkimdir ve alan özneye bağlıdır. Renk yerel olarak oluşturulur (renk kontürle çerçevelenmiştir). Romantik resimde ise nesne tabi olduğu alan tarafından yönetilir. Tonun rengi, ögenin içine daldırıldığı renk ortamını oluşturur. Ancak her iki durumda da, görünür derinliğe sahip hayali bir alanın görüntüsünden bahsediyoruz.

Grafik yöntem, bir düzlemde siyah beyaz çatışmasına dayalı görüntüler oluşturmayı içerir. Siyahla dokunulmamış beyaz kağıt gibi resimsel düzlemi değerli kılar. Grafikteki boşluk dahili olarak değil, bir düzlemde gelişir. Bu düzlemin korunması, grafik yöntemin önemli koşullarından biridir.

İlk bakışta, heykel tasviri görüntülerle değil gerçek alanla ilgilenir. Nesnel alanın sınırı, heykel hacminin kabuğundan geçer. İlişkinin doğası çatışma ve tahakkümden birbirinden soyutlanmaya kadar değişir, bu da kabuğun aynı sınırında okunur. Ancak tasvir edilmiş ve sınırları kısmen aynı şekilde belirlenen uzam nitelikleri de vardır (yani, bu heykel hacmi tarafından organize edilen) ve paralel sanatsal formlardaki gibi incelikli bir ölçekte oluşur. Yalnız aynı zamanda bu sanat türleri arasında, görüntünün (tasvirin) sınırlarını izleme açısından kaynaklı önemli farklar vardır. Resmin derin bir çerçevesi vardır ve işin boyutunu değil ölçeğini belirler. Alanın hareketini içe yönlendirir, ama hiçbir şekilde bu alandaki yuvarlaklığı ve hacimsel motifi inkar etmez. Aksine - tasvir edilen yanıltıcı derin alan, yanıltıcı hacimsel nesneye karşılık gelmelidir. Grafikte, boyutun ayarını yapan, ancak ölçeği ve düzlemdeki boşluğun genişlemesini ayarlayan kağıdın kenarı vardır, ancak bu yine tasvir edilen nesnenin hacmini reddetmez. Grafik yöntemin ana koşulu, deneğin düzlemsel olarak tasvir edilen uzaya göre özneliğidir. Çizim, düzlemin yuvarlaklığını "sakinleştirmek" için yeterli görsel yardımcıya sahiptir. Heykelde, görüntünün olası sınırını belirleyen tasvirin ölçeğidir ve mekanın kendisi heykel hacminin kabuğunda kendini gösterebilir.

Bu nedenle, derin bir aldatıcı alanın varlığını kabul eden pitoresk sezgi, nesneyi resimsel düzlemin arkasına daldırmayı tercih etmelidir. Yanıltıcı daldırma. Grafik sezgi, nesneyi bir düzlem uzayında ifade etmeyi tercih edecektir. Heykel, gerçek bir fiziksel hacme sahiptir ve belirli bir alanı sanatsal olarak düzenler, heykel gibi. Bu sanatsal alanın sınırı kesin olarak tanımlanmamıştır: çerçevesi veya sayfanın kenarı yoktur. Tasvirin bir hazne ölçeği vardır, törensel, anıtsal ve destansıdır. Bizim için bu durumda mekan tasvir edilmemiştir, ancak sanatsal hacim veya hacim kombinasyonları şeklinde düzenlenmiştir. Fizikselden sanatsala, heykel yoluyla organize edilen gerçeğin dönüşümü söz konusudur. Görme alanının sınırı resmi bir yapıya değil, hayali bir yapıya aittir. Gerçekte verilmemiştir. Görsel alan, heykelsi hacimlerin gerçekliği ve realite ile rezonans halinde tasarlanmıştır.

Resim ve grafikte "format", "boyut" kategorileri tanımlanmıştır ve doğrudan geometrik veya matematiksel ifadeye (yatay dikdörtgen, 100X3000) sahiptir, oysa heykelde algılanan tasvir doğası ile çok daha dolaylı olarak ifade edilir ve bizce şartlı olarak bir görsel alan şeklinde tanımlanması gerekir.

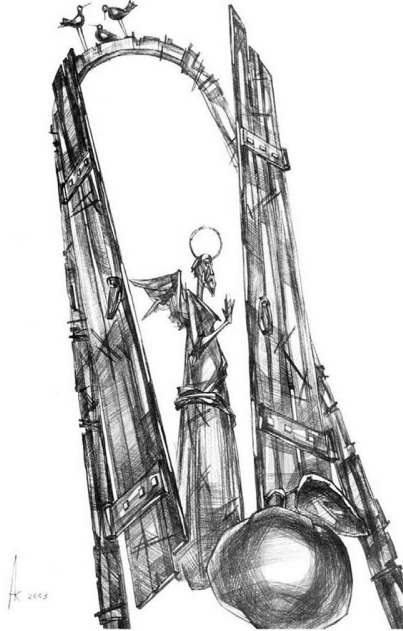
Böylece, desene uygulanan resimsel, grafiksel ve heykelsi yönteme dair çeşitli sanatsal sezgilerin özgüllüğü hakkındaki düşüncelere tekrar dönersek, şunu kabul edebiliriz: tasvir edilen motifi yuvarlaklığı resim ve heykel için tür olarak önemlidir. Her iki durumda da tasvir edilen alanla ilgileniyoruz. Her iki durumda da, temanın uzama ya da tam tersine hükmetmenin olası seçenekleri vardır. Fakat hacimsel motifi çiziminde aldatıcı ve şartlı olarak sunulan, resimsel alanın sınırları kesinlikle sabittir. Heykelde, görsel alanın sınırları keyfidir, oysa motif dairesel bir desende inşa edilmiştir ve hacim koşulsuzdur. Bu koşulsuz heykelsi hacim, çizimin "Heykelsi" kalitesi için bir sebep olabilir mi? Ve eğer öyleyse, biçimsel ve (veya) figüratif yapı düzeyinde nasıl ifade edilmelidir?

Yine etkileşimdeki iki çift kavram düşünün, iki versiyonda ve iki yöntemde. Tema - uzam, hakimiyet - boyun eğme, resim - heykel. Bir nesne tasvir edilen alana hakim olduğunda, resim boşluk ve nesne arasındaki sınırdan yansıtılır - daha açık ve net bir silüet üzerinde. Renk, silüet sınırlarının ötesine geçmemeyi tercih eder. Heykelde, hacmin mekan üzerindeki egemenliği, detayların özeti, kabuğun yoğunluğunu, gerginliğini ve silüette daha büyük katılık ve sıkılık gerektirir. Her iki durumda da, belirgin silüet, bu tür bir ilişkinin ana ve temel ifade yollarından biridir. Uzamın

pitoresk ortamı bir motifin fotoğrafından daha aktif olduğunda silüet bulanıklaşır, titreşir, ritmik bir şekilde atar ve kapanmaz. Bu boyama yöntemindedir.

Heykeldeki agresif alan da hacim motifi ile sınırı ihlal ediyor, kabuğu gevşetiyor, yoğunluk ve gerginlikten mahrum ediyor. Silüet daha karmaşık hale geliyor, titriyor, ancak kısmen bile olsa çözülüyor, çünkü bu durumda tasvir malzeme önemliliğine ve gerçek hacme sahiptir. Silüetin titreşimi, artık maddi olarak yoğun bir kabuk tarafından verilir. Böyle bir heykel, görselleştirme yöntemleri kullanılarak düzlem üzerine tasvir edilebilir, başka bir deyişle silüet tekrar gevşetilmelidir. Ancak bu, heykele bağımsız bir yöntem olarak hiçbir şey katmayacaktır. Tersine, böyle bir heykelin çizimi, tüm karmaşıklığına rağmen silüetin bütünlüğünün ve izolasyonunun en düşük derecesine kadar dönüştürürse, o zaman böyle bir çizim orijinal heykel tasarımına daha yakın olabilir (Şekil 1). Ve şimdi ters bir işlemi hayal edin: çizimde, çizimlerde heykel tasarımının gelişimi. Bir motifin tasvir edildiği ortamın ön eskizlerini yapan bir heykeltıraş için gereklilik midir yoksa onun için oldukça tanımlanmış silüetleri olan yoğun hacimleri düşünmesi daha mı organik olacaktır. Muhtemelen hayır, gerekli değildir. Çevreleyen hacmin ortaya çıkışı, heykel tasarımının yumuşak ara malzeme uygulama aşamasındaki çalışmalarından daha erken olmamalıdır. Daha önemlisi, açık ve bütünsel bir silüet olarak hacimler ve sınırları görünmelidir. Birimleri perspektifte göstermek için yanıltıcı bir derinlik olmalı mı? Kesinlikle evet. Peki bu durumda çizim ile ilgili olarak, alan olmadan hacim nedir? Bu nitelik, koşullu olarak, kağıtta gösterilen alana nispi ilgisizlik olarak adlandırılabilir. Bir unsuru aldatıcı bir derinliğe daldırarak ışık- hava perspektifinde eritmek ve ikinci ve üçüncü planın hacimlerini yok etmek - pitoresk yönde heykelsi bir görevin çözümünden uzaklaşmak anlamına gelir. Daha mantıklı ve uygun olan resimsel düzlemde "Hacimlerin çıkarılması" dır.

Bu durumda, çizen kişi görsel düzlemin bütünlüğünü grafiksel açıdan tahrip etme ve alan - motif birliğini ressam bakış açısıyla elde edememe tehlikesi altındadır. Ancak bu durumda güdünün "somutluğu" kaybolmaz, aksine maksimum derecede mümkün olur. Yukarıdakilerin mümkün olduğunu varsayarsak, son soruyu bu yansıma için formüle edebilir miyiz: eğer sanatçı heykelsi hacim düşüncesiyle kalemi eline alıp, çiziminin "pitoresk" niteliklerini eşit derecede önemsemeli mi yoksa hızlı bir şekilde heykelsi özgüllüğe mi odaklanmalı ki istenilen sonuca ulaşabilsin?! Ve sorunun ikinci kısmı: eğer çizimi yapan ve her zaman kendi sanatını düşünerek eline kalemi alan heykeltıraşın kalite bakımından tüm çizimleri, grafikerin ve ressamın çizimlerinden farklı olmayacak mıdır?

Görüntü 1: Figür Heykeltıraş A.N. Kapralov

Myslivtsev, A.Y. (2009). Aleksandr Kapralov. Al'bom [Alexander Kapralov. Album]. Omsk, LEO Publ.

Olumlu olarak sorulan sorunun her iki yarısına cevap vererek, şartlı da olsa bu niteliği adlandırmalıyız, yani tanımlamalıyız. Bizim düşüncemize göre, "heykel için" ve "heykeltıraş deseni" çizimlerinin özellikleri çeşitli pozisyonlarda gizlidir. Birincisi, tasvir edilen motifin çevreye belli bir ilgisizlikte (motif sadece çevreye egemen olmakla kalmaz, aynı zamanda çevreye hakim veya görmezden gelmelidir). İkincisi, görüntü alanına karşı kaçınılmaz serin tutum (heykel hacminin görüntü alanı hacimden daha önce ortaya çıkmaz ve sadece bir açıdan görünümü değil, üçyüzaltmış açısı olacaktır). Üçüncüsü, hacimleri içe daldırmamaya çalışacak olan heykeltıraşın sezgisi, resimsel düzlemin ötesinde, tasvir edilen motifin düzlemde hizalanmamasına ve görüntüyü düzlemde "çıkarak" silüetin şekline ve bütünlüğüne hacim kazandıracaktır.

Mümkün olduğunca, bu sonuçları ve sınıfta çizim için gerekliliklerin doğasını itiraf edecek olursak, heykel belli bir şekil alır. Kağıttaki görüntünün temel kompozisyon yasalarına uygunluk gerekliliklerini ortadan kaldırmadan, bizim görüşümüze göre, ışık-hava perspektif görevi ikinci veya üçüncü plana itilmelidir ve hacim çizimine, tahmin ve bütünsel silüete odaklanılmalıdır. Bu yaklaşım resimsel ve grafiklerden radikal olarak farklı olan çizim sezgisinde geliştirilmelidir. Heykeli özel ve heykeli bir bütün olarak kavrama sürecinde bu sezginin gelişimi gerekli ve olumlu bir şekilde etkilenmelidir.

Kaynakça

Rostovtsev, N.N. (1984). Akademicheskiiy risunok. Uchebnik dlya studentov hudozhestvenno-graficheskikh fakul'tetov pedagogicheskikh institutov. Moscow, Prosveshchenie Publ.